

Angela Brownridge

The Guardian: '....amazing technique and tonal splendour.... wonderful clarity and dramatic force....electrifying authority of which passion and dedication were the keynotes. She is an artist of the highest caliber'

New York Times '.....true genius. Her performances were passionate, rhapsodic and totally compelling. She is a marvelously exciting artist, and a wonderfully assertive pianist with a strong sense of musical structure.'

Enkele quotes van respectabele critici over het spel van Angela. Ze is wel vergeleken met legendarische pianisten als Salomon, Rachmaninov, Cherkasky en Bolet. Of ze die status nog heeft, kunnen we vandaag in Barchem (!) van heel dichtbij beoordelen. Onder de vleugels van Maria Curcio – een pupil van Schnabel – leerde ze elke nuance vertolken met een geweldige muzikale flexibiliteit en overtuigingskracht. Ze ontwikkelde een eigen unieke persoonlijkheid. In een tijd waarin perfectie de overhand krijgt (b.v. via bewerkte CD's), gaat het bij haar om spontaniteit, karakter en klankschoonheid. Maniërisme is haar vreemd. Risico's in haar spel gaat ze niet uit de weg. Als 7-jarige trad ze voor

het eerst voor publiek op, een jaar later werden al diverse composities van haar gepubliceerd. Toen ze 10 jaar oud was, gaf ze haar eerste concertuitvoering en even later trad ze al regelmatig op met recitals en als solist in heel Groot-Brittannië en daarbuiten. Als prijswinnaar verdiende ze een pianostudie aan de Edinburgh University en daarna kreeg ze de kans in Rome te gaan studeren bij Guido Agosti. Na het winnen van verscheidene competities was ze in staat verder te studeren bij Maria Curcio in Londen, haar woonplaats. In alle grote Londense concertzalen, in West- en Oost-Europa, de USA, Canada, het Verre Oosten en Australië heeft ze opgetreden. Ze kreeg uitnodigingen voor festivals in Bath, Edinburgh, Warwick, Newport Rhode Island, Bratislava, Brno, Hong Kong en Maastricht. Haar repertoire is zeer divers. Ze was een van de eersten die de complete pianomuziek van Barber, Gershwin, Leighton en alle pianoconcerten van Saint-Saëns heeft opgenomen op CD. Die CD's hebben wereldwijd bijval van de kritiek gekregen (Hi-Fi News: 'Critics Choise'; het Amerikaanse magazine Absolute Sound: 'Record of the Year'). Ze communiceert graag met haar publiek. Geen wonder dat ze op BBC-TV verscheen met programma's waarin ze de gespeelde muziek in discussies van uitleg voorzag. Ze geeft vaak recitals met uitleg en masterclasses en draagt graag haar liefde voor improvisatie uit, wat haar af en toe in de wereld van de jazz doet belanden. Sinds 2015 heeft Angela een contract bij Challenge Classics. Dit label heeft tot nu toe 3 CD's van haar uitgebracht (met muziek van Beethoven, Chopin en Debussy).

Het volgende concert, verzorgd door Trio Dumas, is op 23 juli.

Zondag 9 juli 2017 15.00 uur

Angela Brownridge - piano

Beethoven (1770-1827)

Sonate in F mineur opus 57 'Appassionata'

Allegro assai – piu allegro

Andante con moto

Allegro ma non troppo – Presto

Debussy (1862-1918)

Preludes uit Livre I

Les sons et les parfums tournent dans l'air du soir

Les collines d'Anacapri

Ce qu'a vu le vent d'Ouest

Chopin (1810-1849)

Ballade nr. 3 in a opus 47

Allegretto

— pauze —

Beethoven (1770-1827)

Sonate in E opus 109

Vivace ma non troppo – Adagio espressivo – Tempo I

Prestissimo

Tema: Andante molto cantabile e espressivo

– Variazioni 1 - 6

Debussy (1862-1918)

Preludes uit Livre II

Ondine

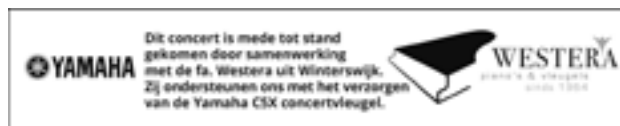
Hommage à S. Pickwick, Esq., P.P.M.C.P.

Feux d'artifice

Chopin (1810-1849)

Ballade nr. 4 in f opus 52

Andante con moto

Dit programma wordt mede mogelijk gemaakt door:

Hic. Jacet Robur, opgericht 30 april 1927

KAMER
MUZIEK
AAN DE
BERKEL

Toelichting recital Angela Brownridge

door Henk Slik

Beethoven (1770-1827) begon in 1804 aan de 'Appassionata'-sonate en was klaar in 1806. Hij heeft hem opgedragen aan graaf Franz Brunsvik, maar in feite is het werk een 'liefdesverklaring' aan diens zussen: Therese en Josephine (die als weduwe door het leven ging). Dat verklaart wellicht de enorme heftigheid en de overweldigende intensiteit van het werk, dat de componist samen met de 'Hammerklavier'-sonate als zijn lievelingswerk beschouwde. Beethoven was er zijn tijd mee vooruit. Een periode van voortschrijdende doofheid was eraan voorafgegaan, wat tot een crisis en zelfs tot het overwegen van zelfmoord leidde. De 'Appassionata' behoort tot de eerste werken waarmee hij die crisis overwon. Zijn bijnaam is niet van Beethoven afkomstig, maar van de Hamburgse uitgever August Cranz.

Je zou het niet verwachten door die heftigheid en enorme intensiteit, maar het werk is streng georganiseerd en heel anders dan de quasi-improviserende gevoelsuitbarstingen van romantici als Schumann en Liszt. Vanaf **deel 1** b.v. valt niet zozeer de kwaliteit van de thema's op, maar bovenal de verwerking ervan. Verder vervalt voor het eerst de herhaling van de expositie, terwijl in plaats daarvan gekozen is voor herhaling van de doorwerking, voordat dit deel met het lange bijna ondraaglijk dramatische coda eindigt (met arpeggio's die het hele toetsenbord bestrijken). Het **2e deel** biedt een thema met een reeks variaties daarop. Het lijkt vredig, maar ik voel er toch onderhuidse pijn in (de melodie lijkt minder van belang dan harmonische progressie). Het eindigt met een 'vraagteken', waarna direct het **3e deel** inzet, een adembenemend perpetuum mobile met zijn snelle 16e-noten, dat een mysterieuze en complexe indruk maakt.

Beethoven's **Sonate in E opus 109** uit 1820 heeft een ongewone vorm: de twee contrasterende tempi in het 1e deel hebben niet de gebruikelijke volgorde langzaam-snel, maar snel-langzaam, waarbij het Adagio espressivo in feite een improvisatie is die gebruik maakt van het hele toetsenbord. Vervolgens lijkt het opgewonden Prestissimo in 6/8-maat

qua sfeer en vorm niet op een gebruikelijk scherzo. Bovendien draagt elke noot bij aan de polyfone structuur. Diende een variatiedeel normaal om de toehoorders en de uitvoerenden na de geestelijke inspanning van de voorafgaande delen te ontspannen, de variatiefinale van Beethoven is zowel emotioneel als geestelijk het zwaarste deel! Bovendien in verhouding het langste en het gecompliceerdste. Daardoor hebben de eerdere delen het karakter van inleidingen. Ze hebben de bedoeling de verwachting te vergroten en een stemming te creëren waarin we de variaties als verrassing en troost ervaren.

Hoewel Beethoven in 1820 door zijn moeilijke karakter (en doofheid) een eenzaam man was, zette hij de deuren van zijn fantasie verder open, wat hier tot een bijna religieuze ervaring heeft geleid.

De Preludes Livre I en II van **Claude Debussy** (1862-1918) zagen het licht tussen december 1909 en februari 1910. Door zijn huwelijk met zangeres Emma Bardac had hij tijdelijk geen financiële zorgen meer. Het werd zijn gelukkigste tijd, waarin hij zijn meest diepzinnige werken componeerde. Het gevolg van de verhouding was wel dat Emma's oom – de puissant rijke bankier Osiris - haar ontferfde. Omdat Debussy inmiddels als componist een naam opgebouwd had, kreeg hij zoveel aanbiedingen dat hij zich toch prima kon redden. Debussy wordt beschouwd als de grootste impressionistische componist. Op de Westerse kunst- muziek heeft hij grote invloed uitgeoefend. Zo groot zelfs, dat hij er voor heeft gezorgd dat de invloed van Wagner verschrompelde. Daarbij dient te worden opgemerkt dat ZIJN zeer persoonlijke impressionisme geen navolging vond. De ontwikkeling van de 'moderne' piano heeft in belangrijke mate bijgedragen aan het vinden en uitwerken van zijn klankideeën.

'Omdat ik muziek zo lief heb, wil ik ze bevrijden van verstikkende tradities', aldus een kenmerkende uitspraak van Debussy. En dat is overduidelijk te horen in zijn preludes. Ze dragen titels, maar die zijn slechts decor voor zijn innerlijke beleving. Hij heeft die titels overigens ook pas achteraf bedacht. Daarom hier geen interpretatie ervan. Luister zelf en creëer eigen beelden.

Chopin (1810-1849) is de eerste componist geweest die voor

de piano ballades heeft gecomponeerd. Brahms en Liszt zouden zijn voorbeeld volgen. Oorspronkelijk is een ballade een verhalend gedicht of lied. Chopin's ballades zijn instrumentale gedichten met geen andere vorm dan de herhaalde terugkeer van de thema's. Hij schreef ze tussen 1831 en 1842. Het zijn stukken met een gemengd karakter: ze bevatten zowel lieflijke als weemoedige, epische en dramatische episodes. Het is geen programmamuziek, maar het is genoegzaam bekend dat de zee en het golvende water voor veel componisten, ook voor Chopin, een inspiratiebron is geweest.

De **3e ballade in as** is eenvoudiger en minder dramatisch dan de voorafgaande, eerder lief, zoet. In het allegretto waarmee de ballade begint, roepen de lage tonen in de linkerhand wellicht het beeld op van een meer. Uit het rimpelende water komt de waternymph te voorschijn. Volgens de beroemde pianist Cortot moet hier van haast geen sprake zijn en moet het met speelse gratie gebracht worden.

De **4e ballade in f** is door Cortot getypeerd als gestileerde improvisatie. Ze is niet zo romantisch van sfeer als de voorafgaande en de thematische tegenstellingen zijn minder groot. Virtuozen hebben haar daarom min of meer verwaarloosd. De subtiele schrijfwijze maakt haar echter rijk van muzikale inhoud. De introductie besluit overigens met een stralende cadens en aan het eind is er een hartstochtelijk agitato dat de vertolker voor buitengewoon grote technische moeilijkheden plaatst.